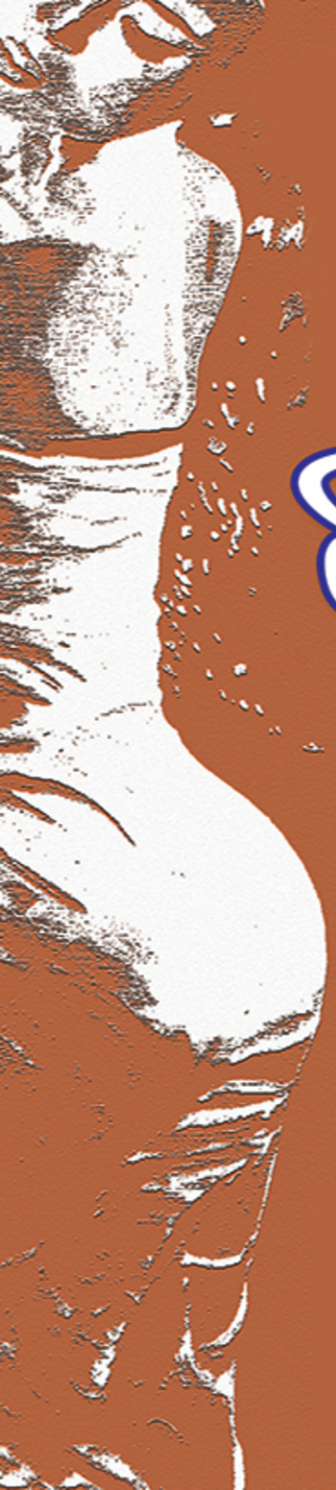

ခြံသား SQUARE

• ခေတ်သွေး

ခြံသားစက္ကွဲယား

ခေတ်သွေး

Nemensis- အတွက် နှလုံးသား ကဗျာ

မှန်ကန်စွာ မှားပါစေတော့ ရိုးရိုးသားသား ကောက်ကျစ်မိသူရေ
နက်မှောင်တဲ့ အဖြူရောင်ကိုမှ ရွံရှာစွာတပ်မက်မိခဲ့တော့
ချိုချိုသာသာ ခါးသက်ခဲ့ရပေါ့
လွဲမှားခြင်းဖြင့် တိကျသူကို ပူလောင်အေးမြပါဦး
အမှတ်တရ မေ့ထားလိုက်ပါ
ကွေ့ကောက်တဲ့ လမ်းဖြောင့်တစ်ပိုင်းပေါ်
လျှောက်လှမ်းရပ်တန့်ရင်း နင်မဟုတ်တဲ့ နင့်ကို
သိုဝှက်ရှာဖွေဆဲပါ

ခပ်ပျော်ပျော် ပျင်းရိတိုင်း
အတိတ်ကို ကြိုတွေးမိတိုင်း
ရယ်ရယ်မောမော မျက်ရည်ဝိုင်းလို့
နင့်ကိုချစ်တဲ့ ငါ့ကို မုန်းမိတာကတော့
မသေချာခြင်းတွေနဲ့ သေချာခဲ့ချေပြီ။

ဖြိုးဟိန်းက ကဗျာလေးကိုသေချာဖတ်ပြီး ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်နေတယ်။ သူတစ်ခုခုကို နားလည်သလိုလိုနဲ့ အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေပုံရတယ်။

ဖြိုးဟိန်းဖြစ်ပုံကို ဖိုးသားကြီးနဲ့ ဖိုးသားလေးက တခွီးခွီး ထရယ်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဖိုးသားလေးက ...

"ဖြိုးဟိန်း ဘယ်လိုလဲ ... ငါတို့ ကဗျာ လန်းတယ်မို့လား ... အဟဲဟဲ ... ဟဲ ..." ဆိုပြီး စပ်ဖြဖြနဲ့ မေးတယ်။

ဒါကို ဖြိုးဟိန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကဗျာစာရွက်ကို ဖိုးသားကြီးလက်ထဲ လှမ်းပေးရင်းမှ ...

"ငါကတော့ ... ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိပါဘူးကွာ ... မင်းတို့ ကဗျာကြီးက ဟိုလိုလို ... ဒီလိုလိုနဲ့ ... ဘာလိုလိုကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး ... ခေါင်းတောင်မူးချင် လာပြီ ..."

"ဟားဟား ... ဟား ... အဲ့ဒါပဲ ... အဲ့ဒါ ..."

ဖိုးသားကြီး အသားလွတ်ထရယ်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ဖြိုးဟိန်းက ကြောင်စီစီလေးနဲ့ မေးလိုက်တယ်...။

"ဟေ့ကောင် ဖိုးသားကြီး ... ဘာအဲ့ဒါလဲ ..."

"အဲ့ဒါပဲလေ ... မင်း အခု ငါတို့ နှစ်ကောင်ရဲ့ ကဗျာကိုဖတ်ပြီး ... ခေါင်းတွေမူးပြီး ... Heart ပါထိသွားပြီ မဟုတ်လား ... ဒါ Idea အသ

စ်နော် . . . ဒါမျိုးကဗျာကို . . . တော်ရုံလူ ရေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ဟဲ
ဟဲ . . . ငါတို့ မို့သာ . . ."

"ဟုတ်တယ် . . . ဒါ နောက်ဆုံးပေါ် ကဗျာအမျိုးအစားပဲ . . ."

ဖိုးသားလေးကပါ ဝင်ပြောလာသဖြင့် ကဗျာဆရာပေါက်စဖြိုးဟိန်း
တစ်ယောက် ရူးချင်သလိုလို canteen ကပဲ ထပြေးရတော့မလိုလို ဖြစ်
နေရှာတယ်။

ဖိုးသားကြီးနဲ့ ဖိုးသားလေးတို့ နှစ်ကောင်သား ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြိုး
ဟိန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခဏနေမှ ဖိုးသားကြီးက စကားစတယ်။

"ကဲ . . . ဖြိုးဟိန်း မင်း ဒီကဗျာကို ဘယ်လိုသဘောပေါက်လဲ . . ."

"ဟမ်း . . ."

ဖြိုးဟိန်းဘယ်လိုပြောရမယ် မသိ။ ဖိုးသားကြီးနဲ့ ဖိုးသားလေးကို မျ
က်နှာငယ်လေးနဲ့ တလှည့်စီလိုက်ကြည့်နေရှာတယ်။

ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ တကယ့်ကို မှ င်နဲ့ မောင်းနဲ့ ။ ကဗျာဆရာပေါ
က်စဖြိုးဟိန်းရဲ့ အဖြေစကားကို ငုံ့လင့်နေကြတယ်။

ကဗျာဆရာပေါက်စ ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေတယ်
။ မလန့်နေရောလား ဒီနှစ်ကောင်က ဒီတက္ကသိုလ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ B
ig Boy နာမည်ကြီးတွေ မဟုတ်လား။ ဖိုးသားကြီး ဖိုးသားလေးနှစ်ကော
င်ကို တချို့က ပွေလွန်းရှုပ်လွန်း ဆိုးလွန်းပေလွန်းလို့ ကွယ်ရာမှာ ဆို
ဘောသောဘောကြွယ်ညီနောင်လို့ တောင် ပြောဆိုနေကြတာလေ။

ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ဖြိုးဟိန်းကိုခေါ်ပြီး တမင်ညစ်နေတာပါ။ ဖြိုးဟိ
န်းက ဝါသနာအရ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကဗျာလေးတွေ
တစ်ပုဒ်စနစ်ပုဒ်စပါပြီး သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်ဝါရင့် ကဗျာဆရာကြီးစတို

င်နဲ့ ကျောင်းထဲမှာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ စာအကြောင်း ကဗျာအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးနေရတာအမော။ သူ့စကားလုံးတွေ ထဲမှာ လေထန်ကုန်း လေအန်ကုန်းက ကဗျာဆရာတွေနဲ့ သူက ဘယ်လို ဖလှယ်ပြီး ဒီစာပေလောကထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းက အခါတစ်ရာမကပါတယ်။

ကျောင်းထဲမှာ ဖြိုးဟိန်းက သူ့ကဗျာလေးပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်က လေးတိုင်တိုင်နဲ့ ဟိုလူဒီလူတွေကို ကြွားပြီး ဆရာသံ ဆရာဟန် ဖမ်း နေတာကို ကြည့်မရတဲ့ ဖိုးသားကြီးနဲ့ ဖိုးသားလေးတို့ က ဖြိုးဟိန်းကို တမင်ပညာပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ canteen ကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ ။

အစကတော့ ကဗျာပဲတကယ်ဝါသနာပါသလိုလို ကဗျာဆရာတွေကို ပဲ လေးစားသလိုလိုနဲ့ နောက်ကျတော့ ညကအသင့်ရေးလာတဲ့ ပေါက် ကရကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပေးဖတ်ပြီး ဖြိုးဟိန်းကို ကံပါဖုတ်ဖို့ ကြံစည်နေကြတာပါပဲ။

ဒါကို လုံးဝမသိရှာတဲ့ ကဗျာဆရာပေါက်စ ဖြိုးဟိန်းလေးခမျာမှာ တော့ မျက်စိလေးကလယ်ကလယ်နဲ့ အခက်တွေ့နေရှာပါတယ်။

ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းထိန်းပြီး ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ဖြိုးဟိန်းကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေတယ်။

"ဖြိုးဟိန်း . . . ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝအားမနာနဲ့ နော် . . . ပြော စရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်းသာပြော . . . မင်းက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါထားတဲ့ ကဗျာဆရာဆိုတော့ . . . ငါတို့ ကဗျာလေးကို ခံ စားတတ်မှာ ပါနော် . . ."

"အဟဲ . . . ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ . . . ဒါက . . ."

"ငါ့ကောင် . . . ဗမာလိုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးသာပြော . . . အတန်း မတက်ရင် မတက်ရပစေနဲ့ . . ."

စကားမဆုံးခင် ဖိုးသားကြီးကပါ ဝင်ထောက်လိုက်သဖြင့် ဖြိုးဟိန်းခ မျာ ချွေးတွေပါ ပြန်လာပါတယ်။

"အဟီး . . . အမှန်အတိုင်းပြောရရင် . . . ဒီလိုကွ . . ."

"အေးပါ . . . ဖြီးပါ . . . ရဲရဲဖြီးစမ်းပါ"

"ဟေ"

"အို . . . sorry . . . ပြောပါ ရဲရဲပြောပါလို့ . . . ပြောတာ . . . စကားမှားသွားလို့ "

ဖိုးသားလေးစကားကြောင့် ဖြိုးဟိန်း အောင့်သက်သက်နဲ့ ဆက်ပြော တယ်။

"တကယ်တော့ . . . မင်းတို့ ရေးထားတဲ့ ကဗျာက . . . ဘယ်လိုပြော ရမလဲ . . . ဂန္ထဝင်လည်း မဟုတ်ဘူး . . . မော်ဒန်လည်း မဟုတ်ဘူး ကွ . . . ဒါက . . ."

"ဟာ . . . ဟုတ်ပါတယ်ကွာ . . . ဂန္ထဝင်ကလည်း မော်ဒန်ပဲလေ . . . ရယ်လိုက်ရင်တောင် ပါးချိုင့်လေးပါသေးတယ်. . ."

ဖိုးသားကြီးစကားကြောင့် ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် ကြောင်စီစီလေးဖြ စ်သွားပြီးမှ

"ဟ . . . ငါပြောတာက . . . လူကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး . . . ကဗျာအ မျိုးအစားကို ပြောတာ . . ."

"ဪ . . . ဂလိုလား . . . sorry! . . . so . . . sorry . . . ဟဲဟဲ . . ."

ဖိုးသားကြီးက စပ်ဖြဖြနဲ့ ပြန်ပြောတော့ ဖြိုးဟိန်းက ရှုသိုသိုနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီး

"မင်းတို့ ကဗျာက မော်ဒန်လည်း မဟုတ် ဂန္ထဝင်လည်း မဟုတ်ဘဲ ကြားကျနေတဲ့ နယ်မြေလွတ်ကဗျာ အမျိုးအစားပဲကွ. . ." ဆိုပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြီးတယ်။ ဒါကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ထားတဲ့ ဖိုးသားကြီးက စိတ်ဝင်တစားဟန်နဲ့ အံ့ဩတကြီး ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

"ဟာ . . . ဟုတ်လား . . . ငါတို့ ကဗျာက နယ်မြေလွတ် ကဗျာတဲ့ လား . . ."

"အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ . . ."

"ဟင် . . . ဒါ နောက်ဆုံးပေါ်ကဗျာပါကွ . . . ဖြိုးဟိန်းရ . . ."

ဖိုးသားလေးက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ဖိန့်တော့ ကဗျာဆရာပေါက်စဖြိုးဟိန်းက ဖိုးသားလေးကို 'မင်းဘာသိလို့ လဲ'ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆရာသံနဲ့ စကားစတယ်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အခုလို မင်းတို့ နှစ်ယောက် ကဗျာကို ဝါသနာပါတာ . . . စိတ်ဝင်တစား အခုလိုဆွေးနွေးတာကို ငါဝမ်းသာပါတယ် . . . ငါလိုလူငယ်ကဗျာဆရာတွေ အများကြီးပေါ်ပေါက်လာဖို့ လည်း လိုအပ်တယ်. . . ဒါမှ လည်း စာပေလောကကြီးက ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှာ . . . မင်းတို့ လည်း စာများများ ဖတ် . . . ပြီးတော့ များများ ရေး . . . ဒါမှ ငါလို မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြခံရပြီး စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ . . . လူငယ်ကဗျာဆရာအသစ်တွေအတွက် စာပေလောကကြီးက အမြဲတံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ကွာ . . ."

"အမှတ် ဘယ်လောက်လဲ . . ."

"ဟင် . . ."

ဖိုးသားကြီးစကားကြောင့် ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်
အောင်ဖြစ်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လိုက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

"ဘာ . . . အမှတ်လဲ . . ."

"ဪ . . . ဒီလိုလေကွာ . . . အမြဲတံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့ စာ
ပေလောကက အမှတ်ဘယ်လောက်လဲလို့ မေးတာ . . ."

"ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုကွ . . ."

သဘောမပေါက်ရှာတဲ့ ဖြိုးဟိန်က ထပ်မေးပြန်တယ်။

"ငါပြောတာ . . . ပန်းဆိုးတန်းက စာပေလောကကို ပြောတာလား .
.. ၃၃ လမ်းက . . ."

"ဟိုးဟိုး . . . ငါပေါက်ပြီ . . ."

စကားမဆုံးခင် ဖြိုးဟိန်းက အလောတကြီး တားနေပုံကြောင့် ဖိုး
သားလေးက တခွီးခွီးနဲ့ ထရယ်နေတယ်။

တမင် ကပ်တီးကပ်ဖွဲ့ပြောနေတဲ့ ဖိုးသားကြီးကို ဖြိုးဟိန်းက အော
က်သိုးသိုးမျက်နှာဘေးနဲ့ ကြည့်ပြီး . . .

"မင်း . . . တော်တော်ဝေးတဲ့ ကောင်ပဲကွ . . . ငါပြောတာက စာပေ
လောက စာအုပ်ဆိုင်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး . . . စာရေးဆရာကဗျာဆ
ရာတွေရဲ့ ဘဝလောက အဲ့ဒါ . . . အဲ့ဒါကိုပြောတာ . . . ဟူး . . ."ဆိုပြီး စိ
တ်ပျက်လက်ပျက်ပြောရင်း သက်ပြင်းပါချပြတယ်။

ဒါကို ဖိုးသားကြီးက မသိနားမလည်သလို မျက်နှာလေးနဲ့ ဖြိုးဟိန်း

ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"အဟီး . . . ငါမှ မသိဘဲကိုကွ . . . sorry! . . ."

"ကဲပါ . . . ငါတို့ ကဗျာအဓိပ္ပာယ်လေး လင်းစမ်းပါဦး . . ."

ဖိုးသားလေးက လိုရင်းကို စကားလမ်းပြန်စတော့ ဖြိုးဟိန်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ပြီး စကားကိုပြန်ဆက်တယ်။

"အဟမ်း . . . ဒီနယ်မြေလွတ်ကဗျာလေးက . . . တော်ရုံလူဆို မခံစားနိုင်ဘူးရယ် . . . ငါမို့သာ . . ."

"အဟွမ်း . . ."

"အေ . . ."

ဖြိုးဟိန်းရဲ့ လေလုံးမဆုံးခင် နှစ်ကောင်သားက လုပ်ချောင်းတွေဆိုးပြီး ကလိနေတာကြောင့် စကားပြတ်သွားတယ်။ ဖြိုးဟိန်းက ဘာမှ တော့ မပြောပါဘူး။

"အခု ငါဆိုရင် . . . ပို့မော်ဒန်ကဗျာတွေ ရိုးရိုးလာလို့ . . . နီယိုမော်ဒန်ကဗျာတွေပဲ ရေးနေတော့တာ . . . ကဗျာတစ်ပုဒ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခံစားတတ်သူ . . . စာဖတ်သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတယ် . . . အဲ့ကဗျာထဲက စကားလုံး အလူးအလွန့်တွေ . . . ကဗျာအသက်ဓာတ်တွေကို ခံစားတတ်မှ . . . ဒီကဗျာလေးက ပိုကြွပြီး . . . အဓိပ္ပာယ်ရှိလာမှာ . . . တနည်းအားဖြင့် လူပိုန်းနားလည်အောင် ပြောရရင် . . . ငါရေးတဲ့ နီယိုမော်ဒန်ကဗျာတွေက အရမ်းမြင့်လွန်းတော့ . . . တော်ရုံလူ မဖတ်နိုင်ဘူး . . . နားမလည်ကြဘူး . . . IQ မြင့်မှ ငါကဗျာတွေကို ခံစားလို့ ရတာ . . ."

"ဟုတ်ကဲ့ . . ."

ဖိုးသားလေးက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး ‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုပြီး ဝင်ထောက်လိုက် တော့ ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် ဆက်ပြောရမှာ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားတယ်။

"ကဲ . . . ဖြိုးဟိန်း . . . ငါတို့ ကဗျာအကြောင်းပြောမှာ လား . . . မင်း ကဗျာတွေအကြောင်းပြောမှာ လား . . ."

ဖိုးသားကြီးကပါ ဘေးဝင်ပြောတော့ ဖြိုးဟိန်းက ခပ်တည်တည်နဲ့ . . .

"ငါက . . . စေတနာနဲ့ . . . မင်းတို့ ဗဟု သုတဖြစ်အောင် ပြောပြနေတာ . . ."ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်။

"ဒီလောက်တော့ ငါတို့ လည်း သိတာပေါ့ကွာ . . . ပို့စ်မော်ဒန်တွေ နီယိုမော်ဒန်တွေလည်း ငါတို့ မှတ်ဖူး ဖတ်ဖူးပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ . . . မင်းပြောတဲ့ နယ်မြေလွတ်ကဗျာဆိုတာကတော့ ငါမကြားဖူးဘူး . . ."

ဖိုးသားကြီးစကားကြောင့် ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် နင်သွားရတယ်။ နင်ဆို . . . သူကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြီးထားတာကိုဗျ။ အခုတော့ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လေကတော့ မလျော့သေး။

"အဲဒါပေါ့ကွ . . . မင်းတို့ အကုန်မှ မသိသေးတာကို . . . အဟဲ . . . ကဗျာဆရာဆိုတာ . . . ဗဟု သုတ . . . ပြီးတော့ ဝေါဟာရစကားလုံးပေါကြွယ်နေမှ . . ."

"ကဲပါ . . . အဲဒါဆိုရင် . . . ငါတို့ ကဗျာ ခေါင်းစဉ်ထဲက နမ်မီးဆစ်(စ်) Memensis ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လေးကို ပြောစမ်းပါ . . ."

"အမ် . . ."

ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ကြွားလုံးမဆုံးခ

င် ဖိုးသားလေးက ကောက်မေးလိုက်သဖြင့် တစ်ခါတည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားတယ်။

ဖိုးသားကြီးကတော့ မအီမလည်ဖြစ်သွားတဲ့ ဖြူးဟိန်းကိုကြည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေတယ်။ ဖြူးဟိန်းတစ်ယောက် တစ်ခုခုကိုဖြိုးဖို့ . . . အဲလေ . . . ပြောဖို့ အတွက် အသည်းအသန် စဉ်းစားနေပုံပါပဲ။ မျက်ကြောကြီးတွေ နဖူးကြောကြီးတွေကို ရှုံ့တွနေတာပဲ။ ခဏနေတော့မှ . . .

"Memensis ဆိုတာ . . . ဗီသိုဗင်ရဲ့ ဆင်ဖိုနီ . . ."

"ဗီသိုဗင်က ဂီတပညာရှင် . . . ကဗျာနဲ့ ဆင်ဖိုနီတွေနဲ့ လက်မချီးနဲ့ နော် . . ."

ဖိုးသားကြီးကပါ အလစ်ဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့် ဖြူးဟိန်းအကျပ်ရိုက် သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇွဲကတော့ မလျော့သေးပါဘူး။

"ဝီကာဆို ဟာဆိုရင် . . ."

"ဟင် . . . ဝီကာဆိုက ပန်းချီဆရာလေကွာ . . ."

ဖိုးသားလေးက ပိတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြူးဟိန်းတစ်ယောက် ဘာဆက်ချီးရမှန်း မသိတော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေး ဖြစ်သွားတယ်။

"ကဲ . . . ကဗျာဆရာကြီး . . . ဘယ်လိုလဲ . . ."

ပြုံးစစနဲ့ ဖိုးသားကြီးက ကလိသလိုမေးတော့ ဖြူးဟိန်းတစ်ယောက် ရှက်ရမ်းရမ်းပါလေတော့တယ်။

"ဒါဆို . . . မင်းတို့ ရောသိလား ပြောကြစမ်း"

"ဟားဟား . . . ဟားဟား . . ."

"ဟားဟား . . . ဟားဟား . . ."

နှစ်ကောင်သားက ဖြိုးဟိန်းအမေးကို အသားလွတ် ထရယ်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ဖိုးသားကြီးက

"ဖြိုးဟိန်း . . . မင်းမသိရင်မှတ်ထား . . . Nemensis ဆိုတာ လောကမှာ ရှိသမျှ အလှတရားအားလုံးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အလှဘုရင်မနတ်သမီးပဲ"

"ဟုတ်တယ် နောက်ပြီးတော့ . . . နောက်ပြီးတော့ . . . မင်းပြောတဲ့ နယ်မြေလွတ်ကဗျာ အမျိုးအစားဆိုတာ . . . မင်းရွှီးနေတာမှန်း အသိသာကြီး . . . တကယ်တော့ ဒီကဗျာက . . . နောက်ဆုံးပေါ် နီယိုမော်ဒန်ကဗျာပဲကွ . . . ဒီထက် တိတိကျကျပြောရရင် . . . ဒါဟာ အင်စတော်လေးရှင်း နီယိုမော်ဒန်ပဲကွ . . . ဘာဆင်ဖိုနီတွေ ပီကာဆိုတွေ လျှောက်ဖွီးနေတာလဲ"

"."

ကဗျာဆရာဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် ဖိုးသားကြီးနဲ့ ဖိုးသားလေးတို့ နှစ်ယောက်က ရုပ်တည်ကြီးတွေနဲ့ နှိပ်ကွပ်သမျှကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ငြိမ်ခံနေရှာတယ်။

"ဘာလဲ . . . မယုံလို့ လား . . . ပါဖောမန့်စ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ပြရဦးမလား . . ."

"ယုံ . . . ယုံပါတယ် . . . လုပ်မပြပါနဲ့ တော့ . . . ငါ . . . ငါသွားတော့မယ် . . ."

ဖိုးသားကြီးက ဖြချောက်လိုက်တော့ ဖြိုးဟိန်းက ပြေးဖို့ ပြင်တယ်။ ဒါကိုသိတဲ့ ဖိုးသားလေးက . . .

"နေစမ်းပါဦး . . . ငါတို့ ကဗျာလေးအကြောင်း လင်းစမ်းပါဦး . . ."

"မလင်းတတ်တော့ပါဘူးကွာ . . . မင်းတို့ က ငါ့ထက်ပိုသိနေတာပဲ ဟာကို . . ."

"ဖြိုးဟိန်းက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြောတော့ ဖိုးသားကြီးက စပ်ဖြဖြ နဲ့

"ဟဲဟဲ . . . ပါးပါးလေးပါကွာ . . . တကယ်တော့ မင်းကမှ ကဗျာဆရာပါ . . ."

"သိဘူးကွာ . . . ငါပြန်တော့မယ် . . ."

"နေပါဦး . . ."

"နေဘူး . . ."

"လက်ဘက်ရည်တွေကုန်အောင် သောက်သွားပါဦး . . ."

"သောက်ဘူး . . ."

ဇွတ်ထမယ် ဟန်ပြင်နေတဲ့ ဖြိုးဟိန်းကို ဖိုးသားလေးက အတင်းဆွဲထားလိုက်ပြီး . . .

"ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း . . . လက်ဘက်ရည်ဖိုးလေးတော့ . . . ထားခဲ့ပါဦးကွာ . . . ငါတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘိုင်ပြတ်နေလို့ ပါ . . . အဟဲ . . ."

"ဘာကွာ . . ."

"လုပ်ပါ ဖြိုးဟိန်းရာ . . . မင်းက ကဗျာဆရာကြီးဆိုတော့ စာမူခတွေ မနည်းမနောရမှာ ပါ . . . ငါတို့ မှာ သာ . . ."

ကပ်အဖြုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက် ကြာကြာဆက်နေရန် မလွယ်ကူတော့ဘူးဆိုတာကို ကောင်းကောင်း ကြီး သဘောပေါက်

တာနဲ့ အိတ်ကပ်ထဲက တစ်ရွက်တည်းသော တစ်ထောင်တန်လေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချခဲ့ပြီး တချိုးတည်း ပြေးပါလေတော့တယ်။

"ရှေ့ . . . မသထားရေစာတွေ စားကြ . . . ဒါ . . . ငါ့ထမင်းဖိုးအကုန်ပဲ . . ."

"အဟဲ . . . ကျေးဇူးပါပဲ . . . ကဗျာဆရာကြီးရယ် . . ."

"ဟားဟား . . . ဟား . . ."

ဖြိုးဟိန်း ထွက်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး နှစ်ကောင်သား သဘောတကျရယ်နေကြတယ်။ မရယ်နေရောလား။ ဖြိုးဟိန်းအဖြစ်က တကယ့်ရယ်စရာကြီးပဲကို . . ။

ဖိုးသားကြီး ဖိုးသားလေးဆိုတာ ဒီတက္ကသိုလ်ကျောင်းဝန်းထဲမှာ အဲသလို . . . အဲသလို . . . ကောင်စားတွေပါ . . ။

* * *

ဖိုးသားကြီး + ဖိုးသားလေး

ဖိုးသားကြီးဆိုတာ ဒီတက္ကသိုလ်ဝန်းထဲမှာ မနှစ်ကတည်းက နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာခဲ့တာလေ။ ဒီနှစ်ကတော့ ပထမနှစ်ကို နှစ်ကြိမ်မြောက်ဆက်ဖြေခြင်းပေါ့။ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပထမနှစ်ကျပေါ့။ စာကြေအောင်ထင်ပါရဲ့ တစ်တန်းကို နှစ်နှစ်တက်နေတာ။ တစ်တန်းလုံး ကျတာဆိုလို့ လည်း သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ စာမေးပွဲကျလို့ လည်း ရှက်တတ်ရမှန်း မသိပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

တကယ်တော့ ဖိုးသားကြီးနာမည်အရင်းက ‘အာကာ’ ဒါပေမဲ့ အိမ်နာမည်ဖြစ်တဲ့ ဖိုးသားကိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်လေ့ရှိတော့ နာမည်အရင်းပျောက်ပြီး တစ်ကျောင်းလုံးက ဖိုးသားလို့ ပဲ သိကြတာပေါ့။

ဖိုးသားက လူချောတစ်ယောက်ပါ။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း တကယ့်ကိုးရီးယား မင်းသားတွေအတိုင်းပဲ။ အဲဒါကြောင့် welcome ပွဲမှာ style ဆုရထားတာပေါ့။ ခက်တာက ဒီကောင်ဖိုးသားက ဘယ်တော့မှ တည်တည်တံ့တံ့ မနေတတ်ဘူး။ အမြဲစနောက်နေတတ်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီကောင်က ကျောင်းစာကလွဲပြီး အကုန်လုံးစိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ နေရာတကာ စပ်စပ်စပ်စပ်တော့ အကုန်သိတယ်။

ဖိုးသားဆိုတဲ့ ကောင်က computer ကျွမ်းတယ်၊ ဘီလီယက်ထိုးတာပိုင်တယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ လည်း သူမတူအောင် လက်သွက်တယ်။ ဂစ်တာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးနိုင်ဆိုနိုင်တယ်။ ရည်းစားစာ အငှားရေးပေးတတ်တယ်။ လက်ရေးငါးမျိုးလောက် ရေးတတ်တယ်။ ဖဲရိုက်တတ်

တယ်။ ပြီးတော့ သူတစ်ပါးကို ခပ်တည်တည်နဲ့ အကြောင်ရိုက်တတ်တယ်။ စတဲ့ စတဲ့ ဖိုးသားရဲ့ အချက်အလက်ပေါင်းများစွာနဲ့ သတင်းကျော်ဇောမှုတွေကြောင့် တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ အော်ကြောလန်လေး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဟော့ဒီတစ်ကျောင်းလုံးမှာ ဖိုးသားဆိုရင် မသိသူမရှိ။ တော်ကီကလည်း ဘာကောင်းသလဲ မမေးနဲ့ ။ တော်ရုံလူဆိုပုလဲခပြီး တစ်ခါတည်း ကြွေဆင်းသွားနိုင်တယ်။ မဟုတ်တရုတ် ခေတ်သွေးလိုကောင်တောင် ငှတ်တုတ်မေ့သွားနိုင်တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အပေတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မောင်ဖိုးသားတစ်ယောက် ပထမနှစ်စာမေးပွဲကို အဝီပြင်ကြီးကျတယ်။ မကျနေရိုးလား။ ကျောင်းတက်ရတာ ၈-လ။ အဲ . . . သူ့အိမ်ကိုတိုင်စာက ၁၂-စောင် ရောက်တယ်။ ကျောင်းခေါ်ချိန် ၇၅% မပြည့်မှီတာ။ ကျောင်းလခ ကြွေးကျန်တွေ မပေးတာ။ အတန်းသူ၊ အတန်းသားတွေကို စတာနောက်တာ စတဲ့ ပြစ်ချက်ပေါင်းစုံတဲ့ တိုင်စာတွေပေါ့ဗျာ။ ဟော . . . ပထမနှစ်ကို ဒုတိယအကြိမ်လည်း ပြန်တက်ရော သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက် ရသွားတယ်။ ဖိုးသားနဲ့ က တော်ရုံလူဆို ဘော်ဒါလုပ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ရယ်။ သူနဲ့ Level တူမှ ဖြစ်တာ။ အဲဒီသူငယ်ချင်းနာမည်က ‘မင်းထင်’တဲ့ ။ ကဲ . . . ထူးခြားတာက ‘မင်းထင်’ရဲ့ အိမ်နာမည်ကလည်း ‘ဖိုးသား’ပဲတဲ့ လေ။ ဒီတော့ ဖိုးသားနှစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ကျ ‘အာကာ’က ‘ဖိုးသားကြီး’ဖြစ်သွားပြီး ‘မင်းထင်’က ဖိုးသားလေး ဖြစ်သွားရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ နာမည်က ပိုကြီးလာတာပေါ့နော်။ နာမည်ကြီးဆို ဒီနှစ် Welcome ပွဲမှာ လည်း ဖိုးသားလေးက style ဆု ထပ်ရထားတယ်လေ။

ဖိုးသားကြီးတစ်ယောက်ထဲနဲ့ တင် ဒီကျောင်းမှာ အော်ကြောလန်နေတာ။ အခု ဖိုးသားလေးပါ ထပ်ရောက်လာခဲ့လေတော့ စဉ်းစားသကြည့်ကြပေါ့ဗျာ။ ဟောဒီ တက္ကသိုလ်ဝန်းထဲမှာ ဖိုးသားကြီး ဖိုးသားလေးဆိုတာ တကယ့်နာမည်ကြီးပဲ။ လုံးဝ မသိသူမရှိဘူးတဲ့ ။ အဲ . . . ပါမောက္ခချုပ်နာမည်သာ မသိရှိမယ်။ ဒီနှစ်ကောင်ကိုတော့ ရေခဲရေရောင်းတဲ့ ကလေးတွေတောင် သိကြပါတယ်ဆို။

သူတို့ နှစ်ယောက်က ဒီနှစ်မှာ စတွေ့ကြတယ် ဆိုပေမယ့် တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ညီရင်းအကိုတွေလိုပဲ။ တစ်ဆောင်နေ အတူအိပ်၊ အတူစား၊ တွဲဖြစ်ကြမှ ပေါ့။ ချိုကုတ်ရှိရာ ချိုထောင်မလာဘူးမဟုတ်လား။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စိတ်တူကိုယ်တူတွေမို့သာ သိပ်ချစ်နေကြတာ။ မဟုတ်လို့ ကတော့။ အဟွန်း . . . အဟွန်း . . .။

ဒီနှစ်ကောင်က အမြဲတမ်းလိုလို canteen မှာ ထိုင်ပြီး မဟုတ်တာတွေ ကြံစည်တွေးတောနေကြတာ။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးပြီး ဘယ်ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုချွတ်လိုက်မယ် ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။

ခက်ဆစ်အဖွင့်

(ချွတ်= အနိုင်နဲ့ ပိုင်းသည် ။ ရယ်စရာ သရော်ဟန် ပြုမူသည် ။)

ဟိုတလောကလည်း နှစ်ယောက်သား ပါမောက္ခရုံးခန်း ရောက်ပြီးပြီဒါလည်း အမှတ်မရှိပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အပိုးကိုမကျိုးနိုင်ဘူး။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရုံးခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်သလဲဆိုရင် . . .။ အတန်းထဲက ‘ဆွေဇင်လှိုင်’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျောင်းပျက်တာ

ကို အကြောင်းပြုပြီး နှစ်ကောင်သား ခပ်တည်တည်နဲ့ ‘ဆွေဇင်လှိုင်’ အမေသေလို့ ဆိုပြီး တစ်ကျောင်းလုံးကို အလှူခံလိုက်တယ်လေ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေတောင် အလွတ်မပေးဘူး။ canteen ကလူတွေကိုလည်း ချမ်းသာမပေးဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီကိစ္စကို ‘ဆွေဇင်လှိုင်’သိသွားပြီး ပြဿနာတက်သွားတယ်လေ။ တကယ်တော့ ‘ဆွေဇင်လှိုင်’ အမေက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကြီးရယ်။ ဒါကို သေပြီပြောတော့ စိတ်တိုပြီး ပါမောက္ခချုပ်ကို တက်တိုင်တော့တာပဲ။ ‘ဆွေဇင်လှိုင်’ ကျောင်းပျက်တာက သူ့ဘာသူ ခေါင်းမှူးလို့ မလာတာပါ။ ဒါကို ဒီကောင်တွေက . . . တော်သေးတာပေါ့ ပါချုပ်က ခံဝန်ကတိနဲ့ တင် ပြီးအောင်လုပ်ပေးလိုက်လို့ ။ မဟုတ်လို့ ကတော့ . . . ဟင်း . . . ။

ဟော . . . အခုလည်း canteen မှာ ကဗျာဆရာပေါက်စ ဖြိုးဟိန်းကို ချွတ်အပြီး နှစ်ကောင်သား ဘာတွေကြုံစည်နေပြန်တယ် မသိပါဘူး။ သေချာတာကတော့ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။

ကဲ . . . ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ ဖိုးသားကြီး ဖိုးသားလေးကို တစ်ကျောင်းလုံးက ဘောဘောဘောကြွယ် . . . အဲ . . . တချို့က ဗျတ္တိ ဗျတ္တိ လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတာ မလွန်လောက်ပါဘူးနော်။

အခုလည်း canteen မှာ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး . . . ။